

บทนำ

กลางดึก ณ วังชิวอึ้งในเมืองหลวงของแคว้นชิวอึ้งมีเสียงกรีดร้องแหลม
ด้วยความหวาดผวาดังขึ้น

"ผีหลอก! ผีหลอก! ศพพระชายาให้กำเนิดพระโอรส!"

ในห้องโถงเต็มไปด้วยแถบผ้าสีขาวพลิ้วไสว โลงหยกตั้งอยู่ตรงกลาง
ด้านหน้ามีรูปและดอกไม้สดตั้งวางอยู่ ทว่าปราศจากบ่าวไพร่ที่คอยเฝ้าศพ
เพราะพวกเขาได้หนีกระเจิดกระเจิงด้วยความอกสั่นขวัญผวาไปก่อนหน้านี้แล้ว

วังอึ้งที่เดิมทีควรสงบเงียบในระหว่างพิธีเฝ้าศพไว้อาลัย* พลันเกิด
ความวุ่นวายอลหม่านขึ้น

กระนั้นยามเงาร่างสีขาวบริสุทธิ์ก้าวเข้ามาภายในห้องโถง วังอึ้ง
กลับตกอยู่ในความเงียบอีกครั้งโดยไร้สาเหตุ วังทั้งหลังเงียบสนิทราวกับ
เวลาหยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว

* พิธีเฝ้าศพไว้อาลัย ชาวจีนโบราณมีความเชื่อว่าวิญญาณของผู้ตายจะกลับมาเพื่อสั่งเสียภายในสามวัน จึงมีพิธีเฝ้าศพไว้อาลัย โดยญาติสนิทมิตรสหายผลัดกันมาเฝ้าตลอดสามคืนก่อนเคลื่อนย้ายศพไปฝัง เป็นการระลึกถึงผู้ตาย

เงาร่างสีขาวค่อยๆ ก้าวตรงไปยังโถงหยกและหลุมตาลงจ้องเด็กทารก
ที่ถือกำเนิดจากร่างไร้วิญญาณ

ทารกไม่ร้องไห้เลยเะ ทัวเนื้อตัวเต็มไปด้วยโลหิตจนแม้แต่ดวงตาทั้งคู่
ที่จ้องมองเขาไม่กะพริบก็ดูเหมือนถูกย้อมด้วยสีเลือด

เงาร่างสีขาวค่อยๆ กระทบกั้ม "องค์ราชัน* ไปหลั้มาแล้ว" เขาเพิ่มพำ
พลังยื่นมือไปอุ้มเด็กทารกออกมาจากโถง "ไปหลั้มาตามบัญชา จะพา
องค์ราชันกลับสู่ 'แดนไร้สิ้นสุด**' เมื่อถึงเวลา" เขาอุ้มทารกแรกเกิดไว้ใน
อ้อมแขนเพื่อให้ความอบอุ่น

'แดนไร้สิ้นสุด' พื้นที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต ครอบคลุมตำหนักพญายม
ทั้งสิบและนรกบริวารสิบหกขุม ตลอดจนคูกขังวิญญาณปีศาจชั่วร้าย จะ
พูดว่าแดนไร้สิ้นสุดเป็นดินแดนที่ดำรงอยู่ทุกหนทุกแห่งก็ได้ เป็นความดำมิด
ที่แฝงเร้นอยู่ในจิตใจของมนุษย์แต่ละคน ควบคุมบงการการเปลี่ยนผัน
นิสัยใจคของผู้คน ส่งผลต่อความสมดุลระหว่างแดนยมโลกและแดนมนุษย์

การดำรงอยู่ของอู่เจียนอ่อง ราชันแดนไร้สิ้นสุดช่วยค้ำจุนโลกบนดิน
กับโลกใต้พิภพให้สอดคล้องกัน คอยดูแลความเป็นความตายของมนุษย์
กำหนดว่าจะบันดลเคราะห์ร้ายหายนะให้บังเกิดขึ้นเมื่อใด อีกทั้งยังคอย
กำราบปราบปรามการทำความชั่วของเหล่าวิญญาณร้าย หากแดนไร้สิ้นสุด
ไร้ราชัน ยมโลกก็จะขาดสมดุล ต้องอาศัยอาคมของพญายมสิบตำหนักสะกด
ควบคุมวิญญาณร้าย ทว่ากำลังของพวกเขาล้วนมีขีดจำกัด หากเกินเวลา
ครึ่งรอบแผนภูมิสวรรค์*** ความชั่วร้ายที่มีอาจยับยั้งไว้ได้ย่อมกลับขึ้นไป

* องค์ราชัน คือคำเดียวกับคำว่าอ่อง (หวัง 王) หมายถึงกษัตริย์หรือเจ้า
** ไร้สิ้นสุด แปลจากคำว่าอู่เจียน (無間) หมายถึงไม่มีช่องว่าง ไม่มีขอบเขต เป็นคำที่ชาวจีนใช้เรียกนรกเอเวจี
*** แผนภูมิสวรรค์คือระบบวัน เดือน และปีตามหลักโหราศาสตร์จีน โดยใช้อักษร 2 ชุด ได้แก่ภาดสวรรค์หรือราศีบน 10 ตัว
กับภาคปฐพีหรือราศีล่าง 12 ตัวมากำหนดเป็นชื่อเรียกได้เป็น 60 ลักษณะ หนึ่งรอบแผนภูมิสวรรค์จึงหมายถึง 60 ปี

ทำร้ายมนุษย์

บัดนี้อายุขัยของภู่เจียนอ่องหมดลงแล้ว จึงต้องเข้าสู่การเวียนว่ายตายเกิดตามบัญชาสวรรค์ ไปหลังผู้ตรวจบัญชีนรกได้รับบัญชาจากจ้วนหลุนอ่องพญายมกงล้อเวียนเกิดให้มาตามหาภู่เจียนอ่องที่กลับชาติมาเกิดในแดนมนุษย์ รอเวลาเพื่อพากลับแดนไร้สิ้นสุด

และตอนนี้ผู้สืบตำแหน่งในขนาดก็อยู่ในอ้อมแขนของเขาแล้ว

7

ลมหนาวเดือนเก้าพัดผ่านยอดเขา แสงสีเงินและความเขียวขจีแผ่คลุม
ไปทั่วภูผาเจ็ดดารา

ภูผาเจ็ดดาราทอดตัวในแนวเหนือใต้ ภูมิประเทศขรุขระสูงชันมีหิมะ
ปกคลุมตลอดทั้งปี ช่องเขาที่อยู่กึ่งกลางเป็นตัวแบ่งเขตแดนของสองแคว้น
ที่แข็งแกร่งที่สุดในช่วงศึกสงครามออกจากกัน ฝั่งตะวันออกเป็นแคว้นไปตั้ง
ฝั่งตะวันตกเป็นแคว้นชี่อัน อาณาเขตทางตอนเหนือของทั้งสองแคว้นสิ้นสุด
ที่ปลายภูผาเจ็ดดาราและแม่น้ำภูตผีที่ไหลจากทิศตะวันตกสู่ทิศตะวันออก
ส่วนทางตอนใต้มีภูเขาภิเลนและแคว้นหนานจี้เป็นจุดสิ้นสุดเขตแดน

บัดนี้กองทัพทหารหนานจี้จำนวนสองแสนนายได้เดินทัพตามแนว
ช่องเขาขึ้นไปทางเหนือโดยแบ่งกำลังทหารเป็นสองทาง ด้านซ้ายตีแคว้นชี่อัน
ด้านขวาวงโจมตี กองทหารที่เฝ้าระวังอยู่บริเวณชายแดนของทั้งสองแคว้น
ซึ่งถูกโจมตีแบบไม่ทันตั้งตัวกำลังตั้งรับอย่างสุดความสามารถ รอคอย

การมาถึงของกองหนุน

ภายใต้แสงจันทร์มีดสลัว ในช่องเขาที่ปกคลุมด้วยแสงสีเงินมีอาชาสองตัวห้อยตะปิงอย่างรวดเร็วจน

ชุดเกราะสีดำสนิททับเน้นรูปร่างของชายหนุ่มให้ยิ่งดูสูงใหญ่สง่างาม แสงสะท้อนจากหิมะล้อมกรอบใบหน้างดงามของเขาให้ดูหล่อเหลาเกินใคร แวดतालุ่มลึกแฝงความเผด็จการแต่กำเนิด ผมยาวถูกมัดรวบอยู่ได้แนวนำ เป็นทรงผมของบุรุษชาวซีอื่น ซึ่งมีเฉพาะผู้มีอำนาจบารมีเท่านั้นจึงจะสามารถใช้วงเกี่ยวที่ทำจากเงินหรือหยกครอบมัดมวยผมได้

"ท่านอ๋อง ครานี้หนานจี้ส่งทหารออกมาสองแสนนาย เดินทัพจากใต้เพื่อโจมตีตอนเหนือของภูผาเจ็ดดารา นับว่ามีความทะเยอทะยานไม่น้อยเลย" ไป่หลิว รองแม่ทัพที่ติดตามติดอยู่ด้านข้างสวมชุดออกรบเช่นเดียวกัน เขามีใบหน้างดงามที่ประดับรอยยิ้มอยู่เสมอ

บุรุษที่ถูกเรียกขานว่าท่านอ๋องกระตุกริมฝีปากทำท่าเหมือนจะยิ้ม "ยิ่งทะเยอทะยานสิ่งที่ดี หากไม่แล้วคงน่าเบื่อจนข้ามีอาจทนเล่นต่อไปได้"

เสวียนเยี่ยเหยา อื่นเจิงอ๋องแห่งแคว้นซีอื่นทำศึกในสมรภูมิมานานปี เขาใช้กำลังทหารได้อย่างมีประสิทธิภาพทุกแห่งสงคราม คาดการณ์เรื่องราวแม่นยำดุจภูตผี ทำให้จักรพรรดิแห่งแคว้นซีอื่นแต่งตั้งเขาเป็น 'แม่ทัพปีศาจ'

บัดนี้เมื่อชายแดนเกิดเรื่องขึ้น เขาได้รับพระบัญชาให้รีบรุดมา ทว่าพอเดินทางมาถึงหอสังเกตการณ์ของซีอื่นกลับได้รับสารจากองครักษ์ทนายาทของแคว้นไป่ตั้ง ทำให้รู้ว่าที่แท้องครักษ์ทนายาทตั้งค่ายอยู่ที่เมืองระวังภัย

ในแคว้นไปตั้งที่อยู่ด้านข้างช่องเขาพอดี เห็นทีคงเพราะสงครามที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันองครีษทหายาทจึงได้เชิญเขาไปร่วมวางแผนกลศึก

"ก็นั่นนะซี ท่านต้องออกโรงเองทั้งทีจะมีเรื่องจัดการไม่ได้ด้วยหรือ" ไปหลัวอิมร่าจนดวงตายวีระยิบระยับหรือลงเป็นรูปจันทร์เสี้ยว จากนั้นพลันเปลี่ยนคำพูดราวกับนึกอะไรออก "ไม่ใช่สิ ปีนีท่านต้องถูกไปตั้งกำราบไปแล้วครึ่งหนึ่งนี่"

ได้ยินดังนั้นเสวียนเยี่ยเหยาจึงหันกลับมาอย่างเฉื่อยเนือย เพียงเห็นแววตาว่าเป็นประกายของเขาก็ทำให้ไปหลัวเปลี่ยนเรื่องคุยทันที

"บัดนี้กองทัพของหนานจี้แบ่งเป็นสองทาง ไม้รู้ว่าองครีษทหายาทของไปตั้งจะสามารถกำราบอีกฝ่ายได้หรือไม่..." ไปหลัวอิมผืดเพื่อนเต็มที่เมื่อพูดถึงตอนสุดท้าย กล้ามเนื้อบนใบหน้าเขาแข็งเกร็งไปหมดเพราะอากาศอันหนาวเย็น แต่แววตาของท่านอ่องนั้นเยือกเย็นยิ่งกว่าหลายเท่า

เสวียนเยี่ยเหยาอมองเขาอยู่เนิ่นนานก่อนเอ่ยอย่างตริกตรองว่า "หากเขาจัดการได้ยังมีสารมาถึงข้าอีกหรือ"

นี่เป็นช่วงเวลาทีไฟสงครามกำลังลุกลามไปทั่ว ทั้งซีอิ่น ไปตั้ง และหนานจี้ต่างก็ครอบครองดินแดนกันคนละส่วน ทว่ายังมีแคว้นเล็กๆ อีกมากมายที่ผุดขึ้นมาและเข้าร่วมสงครามช่วงชิงดินแดนในครั้งนี้ บรรยาอากาศของสงครามแผ่กระจายไปทั่วทุกหนแห่งทำให้เขาต้องเข้าสู่สมรภูมิตลอดทั้งปี ทำสงครามปราบกบฏอย่างเหี้ยมโหดอำมหิตดุจปีศาจร้าย ผู้คนในดินแดนกลางต่างออกส่นขวัญแขวนเมื่อได้ยินชื่อแม่ทัพปีศาจ ทำให้ซีอิ่นได้ชื่อว่าเป็นแคว้นที่ยิ่งใหญ่แข็งแกร่ง

ทว่าครั้งหนึ่งปีศาจร้ายอย่างเขาก็เคยถูกทหารของไปตั้งกำราบมาแล้ว

แม้จะไม่ถึงกับพ่ายแพ้แต่ก็ไม่ได้รับชัยชนะ นับเป็นการเขียนคำว่าไม่ชนะเอาไว้ในประวัติศาสตร์อันรุ่งโรจน์ของแม่ทัพปีศาจได้เลยทีเดียว

"ดูที่ท่านอ๋องจะให้ความสำคัญกับองค์ชายชิงหลินรัชทายาทแห่งไป่ต้งมากเหลือเกิน" ไป่หลัวพึมพำเสียงเบาเหมือนพุดกับตัวเอง

หาไม่แล้วจะรีบรุดไปยังเมืองระวังภัยของไป่ต้งเพียงเพราะจดหมายฉบับเดียวหรือ แม้ว่าเมืองระวังภัยของไป่ต้งกับหอสังเกตการณ์ของซีอิ่นจะมีเพียงเส้นทางภูเขาขวางกั้น ระยะทางรวมแล้วไม่น่ามากเท่าไร แต่เนื่องด้วยภูมิประเทศแล้วเส้นทางสายนี้จึงอันตรายยิ่ง ถ้าจะว่าเป็นทางผ่านก็เป็นทางผ่านที่หากไม่ระวังตัวคงจะนำไปสู่ปรโลกเป็นแน่

"ให้ความสำคัญ?" น้ำเสียงทุ้มนุ่มเจือแววขบขัน "ก็อาจจะใช่ ข้าสามารถทำอะไรได้ในดินแดนกลางแห่งนี้จนเริ่มรู้สึกเบื่อ เมื่อมีผู้ที่สามารถประลองฝีมือกับข้าได้ ข้าจึงเต็มไปด้วยความคาดหวัง"

แต่ไหนแต่ไรมากองทหารของไป่ต้งมิได้แข็งแกร่งเช่นนี้ ทว่าองค์ชายชิงหลินผู้นั้นกลับมีหัวใจด้านการทหาร เพิ่งได้รับแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาทในปีนี้ก็นำทัพออกรบด้วยตัวเองหลายครั้งหลายครา หากไม่นับสงครามที่ทำกับเขาในครั้งนั้นแล้วก็ไม่เคยพ่ายแพ้เลยสักครั้ง บุคคลเช่นนี้ปลุกความกระหายเลือดในตัวเขา ทำให้เขารู้สึกฮึกเหิมจนยากจะระงับไว้และได้แต่หวังว่าจะได้ทำสงครามกันอีกครั้ง

เมื่อได้ยินคำตอบแล้ว ไป่หลัวจะหัวเราะก็ไม่ได้ ร้องให้ก็ไม่ออก

"แต่ว่าที่ผ่านมาระหว่างไป่ต้งไม่รุกรานกัน สงครามในปีนี้เป็นเพราะองค์ชายใหญ่ตั้งอริจะชิงเสียบงของผู้อื่น สุดท้ายกลับถูกทำร้ายจนหน้าเขียวหน้าบวม ทำให้ท่านอ๋องจำต้องออกรบ" เขาดอดถอนหายใจได้ "ทุกคน

อยู่ร่วมกันอย่างสันติก็ดีอยู่แล้ว โฉนตองเอาแต่รบราฆ่าฟันกันด้วย"

เสวียนเยี่ยเหยาหันกลับไปมองไปหาล้ว คนที่เขารู้จักมาตั้งแต่เด็ก ทว่ากลับไม่เคยแก่ลงเลยแม้แต่บ่อย "อย่างไรกัน ดวงตาของเจ้าเห็นวิญญาณในสนามรบมากเกินไปจนทำให้เจ้าบรรลुरुธรรมใกล้จะกลายเป็นเทพเซียนแล้วอย่างนั้นรี"

พวกเขาสองคนมีความลับร่วมกันหนึ่งอย่าง ความลับที่พวกเขาทั้งคู่ดีใจและเป็นสิ่งที่ผูกพันพวกเขาไว้ด้วยกัน

หากจะบอกว่าเสวียนเยี่ยเหยาแตกต่างจากคนอื่น ๆ ไปหาล้วก็ไม่ได้ดีกว่าเขาสักเท่าไร ดวงตาของไปหาล้วมองเห็นวิญญาณและชะตาชีวิตคนสิ่งที่เอ่ยออกมาล้วนแม่นยำจนน่าตกใจ

"ท่านอ่องล้อเล่นแล้ว ผู้น้อยจะเป็นเทพเซียนอะไรได้ เพียงหวังให้โลกมนุษย์คืนสู่แนวทางที่ควรจะเป็นเท่านั้นเอง" คราวนี้เขายิ้มเฝื่อนอย่างแท้จริง

ในใจเก็บงำความลับไว้มากมาย มีอาจพุดออกไป ได้แต่ทำ มันช่างน่าทุกขี้ใจเสี้ยจริง

"ฟังแล้วข้ารู้สึกที่เจ้าใจบุญยิ่ง" เสวียนเยี่ยเหยาแค้นหัวเราะ

ยังจะพุดว่าใจบุญอีก...ไปหาล้วหัวเราะเฝิด ๆ เขาไม่พุดอะไรอีก เดินติดตามผู้เป็นนายไปยังกระโจมชั้นนอกของไปตั้ง หลังยื่นป้ายคำสั่งขององค์รัชทายาทให้ทหารดูแล้วก็เดินตามอีกฝ่ายเข้าไปยังเขตค่ายทหารและพบว่าที่กระโจมหลักมีคนคอยอยู่ก่อนแล้ว

"ท่านอ่องมาแล้วหรือ" บุรุษผู้หนึ่งก้าวเข้ามาเอ่ยทัก คิ้วตางดงามทอยิ้มจาง ๆ

"ไม่ทราบรัชทายาทมีสารด่วนมาถึงข้าด้วยเหตุอันใด" เสวียนเยี่ยเหยา ยิ้มถามอย่างเฉื่อยเนือย

"เข้าไปคุยข้างในเถิด" ชิงหลินระบายยิ้มสุภาพสูงส่งว่า หากมิได้อยู่ในชุดออกทรงขบวนให้คิดว่าเขาเป็นบัณฑิต

เสวียนเยี่ยเหยาตามเข้าไปในกระโจมหลักโดยมิได้แสดงท่าทีอะไร และนั่งลงประจันหน้ากับชิงหลินโดยมิได้ตะแคงตัวเล็กน้อย ส่วนไปหลังยืนอยู่ด้านหลังคอยสังเกตการณ์ว่าในกระโจมมีบุคคลต้องสงสัยหรือไม่

เมื่อขึ้นชื่อว่าอยู่ในสนามรบ แม้อีกฝ่ายจะดูไร้พิษภัยอย่างไรก็ต้องรอบคอบไว้ก่อน

"ว่ามา" พอนั่งลงแล้วเสวียนเยี่ยเหยาก็อ่ยมถามตรงๆ โดยไม่อ้อมค้อม ชิงหลินยังคงยิ้ม เขาชี้ไปยังแผนที่ภูมิประเทศที่กางอยู่บนโต๊ะเตี้ยด้านหน้า

"ท่านอ๋อง ข้ามีแผนการที่สามารถบีบให้กองทัพของหนานจี้เป็นฝ่ายยอมแพ้โดยไม่ต้องรบภายในสิบวัน อีกทั้งเราายังไม่ต้องเสียทหารแม้แต่คนเดียว ท่านอ๋องยินดีจะร่วมมือกับข้าหรือไม่"

"ภายในสิบวันรึ!" เขาเลิกคิ้วหนาขึ้นข้างเดียวด้วยความเคยชิน และเหลือบมองไปยังฉากบังลมแบบเรียบง่ายด้านหลังชิงหลินโดยไม่ได้ตั้งใจ เขารู้สึกว่าหลังจากมีคนซ่อนอยู่ท่ามิได้เอยออกไป เพียงแต่กระตุกมุมปาก "หากข้าออกรบเอง ภายในเจ็ดวันก็สามารถกำราบคนเหล่านั้นได้แล้ว ใยต้องเสียเวลาถึงสิบวันด้วยเล่า"

เขาเอ่ยพลางหลับตาลงเพื่อใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้าที่เฉียบไวเกินใครอย่างเต็มที่ เขารู้สึกว่าด้านหลังฉากบังลมมีคนซ่อนอยู่จริงๆ อีกทั้งคนผู้นั้น

กำลังพยายามปรับลมหายใจเพื่อมิให้ใครจับได้ ทว่าพอเขาเอ่ยว่าสามารถ
กำราบคนเหล่านั้นได้ภายในเจ็ดวัน คนผู้นั้นก็สูดหายใจเล็กน้อย

"หากมีต้องคร่ำขีวิตผู้คนและก่อความเสียหาย ไยท่านอ่องจึงไม่ลองดู
เล่า" ซิงหลินแม้อย้ม แต่หัวคิ้วกลับขมวดเข้าหากัน

"เรื่องนี้จะโทษใครได้ หากมิใช่เพราะหนานจีเจตนาหาเรื่องก่อน ข้า
คงมีต้องกำจัดคนเหล่านั้นให้สิ้นซาก พวกที่โหดงลิมตัวเช่นนี้ หาก
ไม่กวาดล้างให้เด็ดขาดสักครั้ง พวกเขาอาจคิดว่าฉาษาแม่ทัพปศาจของข้า
มีแต่นามเท่านั้น" เสวียนเยี่ยเหยาอ้อมหัวร้าย

"ผู้คนจะคิดเช่นนั้นได้อย่างไรกัน อั้นเจิงอ่องแห่งซื่ออันคลานออกมา
จากห้องของมารดาที่ตายแล้ว ได้รับสมญานามว่าแม่ทัพปศาจก็เพราะเป็น
เช่นนั้นจริง ๆ" ฉับพลันเสียงอ่อนหวานที่จงใจกดให้ต่ำพลันดังขึ้นหลังฉาก
น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยแวททำทหายยั่วยุ

"เหยาทวง!" ซิงหลินร้องห้ามเสียงเบา

เสวียนเยี่ยเหยาไม่แปลกใจแม้แต่น้อย เขาจงใจเอ่ยวาจาเด็ดขาด
ไร้เยื่อใย เพราะต้องการบีบคนที่หลบอยู่หลังฉากให้แสดงตัวออกมา คิด
ไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะตรงไปตรงมายิ่ง จูโจมเรื่องต้องห้ามที่สุดของเขาด้วยวาจา
อ้อมค้อมเพียงประโยคเดียว

เขาลุกขึ้นทันที

"อะไรกัน ท่านอ่องอับอายจนกลายเป็นโกรธและจะกลับเพียงเพราะ
ถ้อยคำของข้าเล็กน้อยงั้นหรือ" คนหลังฉากยังคงทำทหายเขาต่อ รวากับเขียน
คำว่าตายไม่เป็น "ท่านอ่องสังหารคนเป็นอย่างเดียวเท่านั้นหรือ ที่สังหารผู้คน
มิใช่เพื่อปกป้องชาติบ้านเมืองหรือ" ในเมื่อนี้เป็นวิธีที่สามารถปกป้องชาติ

บ้านเมืองได้ ไยท่านต้องจึงไม่ร่วมมือกับองค์ชาย หรือว่าท่านต้องกลัว?"

"กลัว?" เสวียนเยี่ยเหยาหัวเราะเสียงต่ำ "ข้าสังหารคนเพราะอยากสังหาร จะปกป้องชาติ พิทักษ์บ้านเมืองหรือไม่ เกี่ยวอันใดกับข้า ในเมื่อนี้เป็นผลงานการศึกษาที่ข้าสามารถสร้างได้เอง ไยข้าต้องแบ่งความดีความชอบให้พวกเจ้าครึ่งหนึ่งด้วย เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใครกัน จึงมาทำปากดีต่อหน้าข้า!"

พูดจบประโยค รอยยิ้มพลันหายไปสิ้น นัยน์ตาดำสนิทหรือล่งและเต็มไปด้วยไอสังหาร โทสะของเสวียนเยี่ยเหยา ร้อนแรงดุจลูกไฟขณะชักกระบี่พกออกจากเอวและฟาดไปที่ฉากบังลมจนหักครึ่งท่อน เขาลงมือรวดเร็วจนชิงหลินห้ามไม่ทัน โชคดีที่บุคคลหลังจากแทบจะหมอบราบไปกับพื้น จึงพ้นเคราะห์ไปได้

เมื่อผ่านไปครู่ใหญ่ เสียงนั้นจึงเอื่อยขึ้นเนิบ ๆ อีกครั้ง "ท่านต้อง ข้าน้อยมิได้เป็นใครทั้งนั้น เพียงแต่เสียดายแผนการอันยอดเยี่ยมขององค์ชาย เดิมทีคิดว่าหากท่านต้องยอมร่วมมือ ไม่นานภายในเจ็ดวันนี้อาจสามารถบีบให้กองทัพหนานจี้ยอมแพ้โดยไม่ต้องสูญเสียทหารสักนาย อีกทั้งยังสามารถเจรจากับจักรพรรดิหนานจี้ในฐานะเชลยศึกด้วย" กล่าวพลางทำท่าเสียดายยิ่ง

"เจ็ดวัน?" เสวียนเยี่ยเหยาเหมือนได้ฟังเรื่องน่าขัน

"ท่านต้องกล้าเดิมพันหรือไม่"

"เดิมพัน?" เขาแค้นหัวเราะ

"หากภายในเจ็ดวันทุกสิ่งเป็นไปตามการคาดการณ์ขององค์ชาย ท่านต้องจะต้องลงนามเป็นพันธมิตรกับองค์ชาย"

"ฟังดูแล้วข้าไม่เห็นจะได้ประโยชน์อันใดเลย"

"หากภายในเจ็ดวันกองทัพหนานจี้ยังไม่ยอมแพ้ องค์ชายยินดีชดใช้"

ด้วยการแบ่งดินแดนให้" บุคคลหลังจากกำหนดเงื่อนไขการเดิมพันเองเสร็จสรรพโดยไม่ถามความเห็นของชิงหลินก่อน "อีกทั้งเฉลยศึกของหนานจี้ทั้งหมดยังคงเป็นของท่านอ๋อง ยกให้ท่านอ๋องเป็นผู้จัดการ"

สีหน้าของชิงหลินเปลี่ยนไปเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ระงับอารมณ์และกล่าวว่า "เอาตามนี้แล้วกัน"

เสวียนเยี่ยเหยาเลิกคิ้วน้อยๆ ในที่สุดก็เข้าใจสถานการณ์ "ที่แท้เจ้าต่างหากที่เป็นกุนซืออยู่เบื้องหลัง" ไม่แน่ว่าประมือกับเขาคราที่แล้วก็เป็นความคิดของคนหลังฉากนี่เอง

"ข้าน้อยเป็นเพียงที่ปรึกษาเล็กๆ ข้างกายองค์ชายเท่านั้น" เจียบไปครู่หนึ่ง คนหลังฉากหมอบต่ำกว่าเดิมและกอดเสียงให้ท่วมยิ่งขึ้น "การเดิมพันครั้งนี้ท่านอ๋องได้ประโยชน์เต็มๆ เพียงแต่ไม่ทราบท่านอ๋องจะกล้าเดิมพันหรือไม่เท่านั้นเอง"

เสวียนเยี่ยเหยา มีสีหน้าเรียบเฉย สายตาจับนิ่งไปยังเงาร่างหลังฉาก บังลมก่อนจะเอ่ยว่า "คิดจะทำข้อตกลงกับข้าโดยแอบอยู่หลังจาก เจ้าช่างขบวนการไม่น้อย"

"...ข้าน้อยรูปโฉมไม่น่าดู เกรงว่าจะทำร้ายสายตาของท่านอ๋อง"

เขาแค้นเสียง "ไหนบอกมาซิว่าเจ้าจะทำอย่างไร"

เห็นดังนั้นชิงหลินจึงรีบชี้แผนที่และอธิบาย "ขอเพียงท่านอ๋องให้ความร่วมมือโดยถอยทัพไปทางเหนือ ร่วมมือกับกองทัพที่ตั้งโดยเดินทัพไปตามภูเขาสองแพร่งเพื่อล่อกองทัพหนานจี้ไปยังยอดเขาหลูซานที่อยู่สุดปลายภูเขาเจ็ดดารา ไม่เกินเจ็ดวันกองทัพหนานจี้จะต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้แน่นอน"

เสวียนเยี่ยเหยาหลบตามองแผนที่ภูมิประเทศ เข้าใจว่านี่เป็นแผน

ล่องหนให้ติดกับตามแบบฉบับโดยแท้ แต่แค่ติดอยู่บนยอดเขาหลูซานจะ
ทำให้กองทัพหนานจี้ยอมแพ้ในเวลาอันรวดเร็วได้อย่างไรกัน

เรื่องนี้ช่างน่าสนุก

ไปหลัวเองก็รู้สึกว่่าน่าสนุกเช่นกัน ดวงตาวาวริของเขาเอาแต่จับจ้อง
ไปยังสตรีหลังจากบังลมที่คอยประหลุมหายใจตัวเองไม่หยุด

เจ็ดวันให้หลัง

ตอนนี้สายลมเหน็บหนาวที่เจือกลินอายุของฤดูใบไม้ร่วงกำลังพัด
ปะทะกิ่งไม้อย่างแรง ทำให้กระโจมสี่เหลี่ยมสว่างและสีดำสนิทที่ตั้งอยู่บริเวณ
คั้งน้ำภูตผีสิ้นไหว ผืนธงที่ประทับอักษรคำว่าไปตั้งและชื่อในถูกลมพัดกระพือ
ดังพื้พื้

ภายในกระโจมมีบุรุษสองคนนั่งประจันหน้ากันบนพื้นโดยมีโต๊ะเตี้ย
คั่นกลาง ด้านนอกกระโจมเป็นขบวนทหารสองแถวในชุดออกรบที่แตกต่าง
กัน รองแม่ทัพที่เป็นผู้นำขบวนเผชิญหน้ากันด้วยสีหน้าดุดัน แม้สายลม
ในฤดูใบไม้ร่วงจะพัดกระโชก ทว่ากลับมีอาจพัดเป่าบรรยากาศอันตึงเครียด
ในขณะนี้ออกไปได้ แต่เมื่อมีเสียงหัวเราะกึ่งวานดังออกมาจากในกระโจม
บรรยากาศกดดันของคนที่อยู่ด้านนอกก็ผ่อนคลายลงทันที

"ท่านอ๋องหัวเราะเปิดเผยเช่นนี้จะต้องเห็นด้วยกับการลงนามในสัญญา
พันธมิตรเป็นแน่ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ โฉนจึงไม่รีบลงนามในร่างสัญญาเล่า"
จึงหลินอยู่ในชุดคลุมสีน้ำเงินเข้มสดใส ใบหน้าคมคายปราศจากไอสังหาร
แต่กลับเปี่ยมด้วยกลิ่นอายของบัณฑิต

เสวียนเยี่ยเหยาที่นั่งขัดสมาธิแบบไม่เคร่งพิธีรีตอง นัยน์ตาดำสนิท

• ราชันเอกเจี 1

ได้คิวเป็นสันทอแววเฉื่อยเฉื่อยเจ้าเล่ห์ "รัชทายาทจะร้อนใจทำไมเล่า จะให้
ข้าลงนามมิใช่เรื่องยาก ข้าแค่อยากพบกุนซื่อที่หลบอยู่หลังฉากในวันนั้น"

หลังผ่านไปเจ็ดวัน กองทัพหนานจี้ยอมแพ้จริงดังคาด ขณะนี้อยู่
ระหว่างการจัดการกับเชลยศึก ทว่าจนบัดนี้เขายังคิดไม่ออกว่าโฉมกองทัพ
หนานจี้จึงโง่ถึงขนาดยอมแพ้หลังถูกกักอยู่บนยอดเขาหลูซานเพียงสามวัน
เท่านั้น ทำให้เรื่องราวทุกอย่างปิดฉากลงอย่างราบรื่นภายในเจ็ดวัน

จึงหลินอึ้งไปเล็กน้อย "นาง..."

ดวงตาเปี่ยมเสน่ห์ของเสวียนเยี่ยเหยาทออีมีลึกลง "อย่าแกล้งโง่ ข้า
เกลียดคำโกหกเป็นที่สุด"

เมื่อได้ยินดังนั้นจึงหลินจึงตอบอย่างตรงไปตรงมา "แน่นอนอยู่แล้ว
ทว่าสภาพอากาศบนภูผาเจ็ดดาราหนาวเย็นจัด เหยากงวงเหนี่ยวติดต่อกัน
หลายวันทำให้เป็นไข้หวัด ตอนนี้พักผ่อนอยู่ในกระโจม เกรงว่าไม่สะดวกจะ
พบท่านอ๋อง" เขาเอ่ยอย่างไม่รีบร้อน แต่นับเป็นการปฏิเสธทางอ้อม

เสวียนเยี่ยเหยาไม่ได้โกรธ แต่เขาลุกขึ้นยืนทันที "ดี รอให้นางหายดีแล้ว
ค่อยเอาร่างสัญญามาให้ข้าลงนามแล้วกัน" กล่าวพลางเดินออกจากกระโจม
โดยไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายพูดอะไร เขาปรายตามองกองทัพไปตั้งอย่าง
เกียจคร้าน ทว่าในแวตาลีกล้ำเปี่ยมเสน่ห์เหมือนกับมีสัตว์ร้ายแอบซ่อนอยู่
ทำเอากองทัพไปตั้งผงะถอยไปหลายก้าว

"ไป" เขาเอ่ยเสียงเรียบและนำกองทัพเล็ก ๆ กลับค่ายซื่ออัน

ถึงอย่างไรสงครามก็สงบเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้เขาวางเหลือเกิน มีเวลา
มากมายจนเหลือเพื่อ

เวลากลางคืน ในกระท่อมหลักของป่ดิ่งอาบด้วยแสงเทียนสีเหลืองนวล
กระท่อมขยับไวน้อยๆ เพราะลมหายใจแผ่วเบา

"...เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ให้ข้าออกหน้าเถอะ" เสียงสตรีหนุ่มนวลเจือแววขบขัน
ใบหน้าเล็กเนียนจิ้มลิ้มปรากฏรอยยิ้มเบิกบาน

"แต่...ไม่รู้อื่นเจิงอ่องจะกลั่นแกล้งเจ้าหรือไม่" คิ้วตงามของชิงหลิน
ขมวดเข้าหากัน

"หากเขาคิดจะกลั่นแกล้งข้า ต้องดูด้วยว่ามีความสามารถหรือไม่"
มุมปากนางโค้งขึ้น

มิใช่ว่านางไม่เห็นเสวียนเยี่ยเหยอาอยู่ในสายตา แต่เพราะนางเป็นเด็ก
กำพร้าในช่วงสงคราม จึงรู้สึกชิงชิงรังเกียจเสวียนเยี่ยเหยอาผู้กระหายเลือด
และขึ้นชอบการเช่นฆ่าโดยไม่ละเว้นเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อเสวียนเยี่ยเหยอาไม่เคยเห็นคุณค่าของชีวิตมนุษย์ นางก็ไม่จำเป็นต้อง
เกรงใจเขา

ชิงหลินส่ายหน้า เขามักจะรู้สึกที่นางประเมินศัตรูต่ำเกินไปเสมอ "เขา
เป็นปีศาจ ความเหี้ยมโหดยามสังหารคนสามารถทำลายขวัญและกำลังใจ
ของทหารฝ่ายศัตรูได้ ช่างน่ากลัวเป็นอย่างยิ่ง ไซ้ว่าเจ้าไม่เคยเห็น" วันนั้น
หากไม่มีเขาอยู่ด้วย บางทีเสวียนเยี่ยเหยอาอาจจะเตะจากบัลลังก์และ
บีบคือนางจนตายไปแล้วก็ได้

ดวงตาดำวาวของเยี่ยนเหยากวงกลอกไปมา "องค์ชาย น่ากลัวแล้ว
อย่างไรเล่า สนามรรมมิได้อาศัยความโหดเหี้ยมในการช่วงชิงดินแดน แต่
อาศัยสมอง ตอนนี้นักเวรเราตั้งเขามาเป็นพวก อย่างน้อยในภายภาคหน้าก็
มั่นใจได้ว่าปีศาจที่คอยจ้องทำร้ายพวกเราลดไปหนึ่งตน" หากป่ดิ่งต้องการ

• ราชันอเวจี 1

อยู่ในดินแดนกลางอย่างมั่นคงก็ต้องเข้าเป็นพวกเดียวกับซีอีน

"เขายังมิได้ลงนามในสัญญาพันธมิตร"

"เขาต้องลงนามแน่"

"เจ้ามั่นใจถึงเพียงนี้เชียววี"

"แน่นอน"

"มั่นใจขนาดนั้นเชียว?" เสียงทุ้มต่ำเจือแววจ้าวเจ้าเล่ห์ขบขันพลันดังขึ้น

จากข้างนอก

จังหวะเดียวกับที่กระโຈิมถูกเลิกออก เยียนเหยากวงรีบปรวดเข้าไป
คู้มกันชิงหลิน พอข้อันต่าขึ้นก็เห็นนัยน์ตาดำสนิทที่ทอประกายวาววับ
ตามมาด้วยเครื่องหน้าคมคาย คนผู้นี้หล่อเหลาเปี่ยมเสน่ห์จนน่าตกใจ
เขาเหมือนพยัคฆ์ที่ยามสงบนิ่งดูยโสโอหัง ยามเคลื่อนไหวยิ่งเต็มไปด้วย
ความดิบเถื่อนของนักล่า

เสวียนเยี่ยเหยาอมองสตรีที่ยืนขวางหน้าชิงหลินด้วยแววตานิ่งขรึม
เยียบเย็น

บนดวงหน้าจิ้มลิ้มเกลี้ยงเกลานั้นคงมีแต่ดวงตากกลมโตสีดำที่โดดเด่น
ที่สุด ริมฝีปากเนียนดุงดงามตามธรรมชาติ นางมิได้ดุงดงามฉูดฉาดเช่น
สตรีซีอีน แต่กลับให้ความรู้สึกงามไปอีกแบบ แม้จะสวมชุดทะมัดทะแมง
ก็มีอาจปิดบังความงามที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน

"เจ้าน่ะหรือ เหยากวง"

"ข้านี้คอยคารวะท่านอ้ออง" เยียนเหยากวงเห็นดังนั้นจึงค้อมกาย สายตา
แอบเหลือบมองผ่านรอยแยกของกระโຈิมที่ถูกเลิกขึ้น

นางไม่เห็นทหารเฝ้าอยู่นอกกระโຈิมจึงอดร้อนใจจนเหงื่อฝุดซึม

เต็มฝ่ามือมิได้เมื่อคิดว่าตนกำลังเผชิญหน้ากับบุรุษที่กำลังกำราบยากเหมือนสัตว์ป่าในระยะประชิดเช่นนี้ อีกทั้งนางยังไม่รู้ตัวแม่เพียงนิดเดียวตอนที่เขาเข้ามาใกล้กระโจม

"ข้าน้อย?" เขาหย่อนภษาหนึ่งลงข้างเขี่ยนเหยาทางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "เป็นกุนชือมากกว่ากระมัง"

นางก้มหน้า ดวงตาแวววาวลออกไปมาตริตรองว่าเขายืนอยู่ข้างนอกนานเท่าไรแล้ว ได้ยินอะไรไปบ้าง ครั้นสงบสติอารมณ์ได้แล้วจึงจิกยิ้มเอ่ย "ท่านต้องล้อข้าเล่นแล้ว"

เสวียนเยี่ยเหยาเลิกคิ้วหนาข้างเดียวด้วยความเคยชิน รู้สึกชื่นชมเขี่ยนเหยาทางอยู่หลายส่วน "รัชทายาท ท่านซ่อนบุคคลร้ายกาจเอาไว้ที่นี่" ถ้อยคำนี้เอ่ยกับชิงหลิน แต่นัยน์ตาสีนิลกลับจ้องนางไม่วาง

"เป็นสมบัติล้ำค่าจริง ๆ จึงต้องเก็บซ่อนไว้" ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วชิงหลินจึงไม่คิดปิดบังอีกต่อไป "เหยาทางเป็นน้องสาวบุญธรรมของข้า"

"หืม?"

"เดิมทีเหยาทางเป็นเด็กกำพร้าที่อยู่นอกเมือง ข้าเป็นคนพานางกลับไปตั้งและดูแลนางเสมือนน้องสาวบุญธรรม แต่นางกลับเห็นข้าเป็นเจ้านายและคอยปรนนิบัติดูแลตลอดเวลา" เขาเอ่ยขณะที่แววตาอ่อนแสงลง เต็มไปด้วยความรักเจือสงสาร

เสวียนเยี่ยเหยาเลิกคิ้วข้างเดียวพลางยิ้มขำร้าย "น้องสาวบุญธรรมที่รัชทายาททะนุถนอมเช่นนี้ ข้าควรปฏิบัติต่อนางอย่างมีมารยาท ทว่า...เดิมทีข้าคิดว่าแผนการนั้นเจ้าเป็นผู้คิด มาวันนี้จึงรู้ว่าเป็นฝีมือนาง ข้าถูกสตรีจูงจุมูกในสถานการณ์ที่ไม่รู้ความจริง เรื่องนี้หากแพร่พรายออกไปจะให้ข้า

• ราชันอภี 1

เอาหน้าไปไว้ที่ไหนกัน" เขาระตุกยิ้ม ทว่าน้ำเสียงกลับเยียบเย็นจนน่าหวาดหวั่น ทำให้ผู้คนคาดเดาความคิดไม่ถูก

"ท่านต้องการเช่นนี้ใช่ดูลูกอัสตรีหรือไม่" เยียนเหยาท้วงเย้นหน้าขึ้นอย่างไม่ยอม

"ใช่"

แต่ไรมาสตรีในชื่ออื่นก็ไร้ซึ่งฐานะและตำแหน่ง คิดจะเท่าเทียมกับบุรุษผืนไปเถอะ

นางหลับตาลงอย่างมีอารมณ์ "เช่นนั้นสิ่งที่ท่านต้องการต่อไปคือเดิมพันครั้งนี้เป็นโมฆะใช่หรือไม่" นำโมโหย่ง เขาถึงกับกล้ำดูถูกนาง!

"เจ้าจะกล่าวเช่นนี้ก็ได้" เขามองดวงหน้าเล็กที่พยายามปิดบังโทสะด้วยท่าที่เฉื่อยชา รอยยิ้มค่อยๆ ผุดขึ้นตรงมุมปาก

นำสนุกยี่ ภายนอกนางดูอ่อนโยนนุ่มนวล ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วยเพลิงโทสะเหมือนแมวที่กู่ยั่วโมโห

"ท่านต้องการรู้จักหลักการที่ว่ากล้าพนันต้องกล้ายอมรับความพ่ายแพ้หรือ" นางกัดฟัน

"ไม่เคยได้ยิน"

ทันทีที่พูดจบก็เห็นดวงตาวาวโรจน์คู่หนึ่งเหมือนจะพุ่งไฟออกมาได้ เขาหันไปทางอื่นและหัวเราะเบาๆ อย่างอดมิได้

"เช่นนั้นก็ได้! ขอให้ข้าเหนื่อยได้เดิมพันกับท่านอีกสักครั้ง" นางสูดหายใจลึก พยายามระงับอารมณ์ขณะที่ยังมองคิดการเดิมพันครั้งใหม่ได้อย่างรวดเร็ว

"ยังจะพนันอีกรึ"

"ท่านอ๋องกลั้วงั้นหรือ" นางโอรธจนตัวลั่น จึงลืมประมาณตนอย่าง
สิ้นเชิง และไม่เห็นว่าเป็นนายขยิบตาห้ามปรามนางอยู่หลายครั้ง

"ชั่วชีวิตของข้ายังไม่เคยรู้สึกถึงความกลัว" เสวียนเยี่ยเหยาหัวเราะ
เบาๆ

"เข่นนั่นกล้าเดิมพันหรือไม่เล่า" หัวเราะ? รีบหัวเราะเสียดังแต่ตอนที่
ยังมีโอกาสเถอะ!

"เดิมพันอะไร"

"ถ้าข้าเหนื่อยเดิมพันชนะ ขอให้ท่านอ๋องโปรดลงนามในร่างสัญญา
พันธมิตร นอกจากนี้ต้องยอมรับเงื่อนไขหนึ่งข้อของข้าหน่อยด้วย" อยากรได้
อะไรข้าคิดไว้หมดแล้ว อีกทั้งคราวนี้จะไม่ยอมให้เขาเบี้ยวอีกเป็นอันขาด!

"ไหนข้าจึงรู้สึกราวกับเจ้าชนะไปแล้วอย่างไรอย่างนั้น"

"ข้าเหนื่อยต้องชนะแน่ เงื่อนไขอีกข้อคือข้าเหนื่อยต้องการให้ท่านอ๋อง
ส่งเหล็กยอดแร่จำนวนร้อยขั่งมาที่ไปตั้งทุกปี!" เหล็กยอดแร่เป็นแร่ที่พบ
เฉพาะในซีอิ่นเท่านั้น มีคุณสมบัติเนื้อแข็งหล่อยาก ชาวซีอิ่นยังไม่รู้วิธีใช้
ประโยชน์จากแร่ชนิดนี้ ทว่านางรู้แล้วว่าควรใช้วัตถุดิบอันทรงประสิทธิภพนี้
อย่างไรดี

เสวียนเยี่ยเหยาจ้องนางนิ่งอยู่เนิ่นนาน ก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะ
ดังลั่นอย่างอดมิได้

"ท่านอ๋องหัวเราะอะไร" เยี่ยนเหยาทวงรู้สึกไม่สบอารมณ์ยิ่ง

"น่าสนุก!" เขาหัวเราะจนนัยน์ตาสีดำที่เยียบเย็นอยู่เป็นนิจหรือลง
"ตกลง! แต่หากข้าชนะ ข้าไม่เพียงไม่ลงนามในร่างสัญญา แต่ข้ายังต้องได้
ตัวเจ้าด้วย!"

• ราชันอวกาศ 1

เหล็กยอดแร่เป็นสินแร่ของหลวง ไม่จำหน่ายให้ประชาชนทั่วไป แต่นางกลับต้องการให้ซื้อส่งเหล็กยอดแร่ให้ไปตั้ง นางเห็นซื้อเป็นเมืองขึ้นหรืออย่างไรกัน

ปากกล้าเช่นนี้หากไม่สั่งสอนสักหน่อยเกรงว่าน่าจะไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ!

"ตกลง เมื่อพูดออกมาแล้ว..." นางยื่นมือออกไป

"อย่ามโนคิดคำ!" เขายื่นมือออกไปตบฝ่ามือนาง จากนั้นคว้ามือเล็กที่หยาบกว่าสตรีทั่วไปเล็กน้อยและดึงตัวหญิงสาวเข้ามาใกล้ "เหยากง บอกเข้ามาได้แล้วว่าจะเติมพันอย่างไร"

เขารอเวลาที่จะได้ถอดเชือกเล็บของนางไม่ไหวอีกต่อไป ถึงตอนนั้นเขาจะสวมปลอกคอให้นางและผูกคนตัวเล็กที่น่าสนใจผู้นี้เอาไว้ข้างกาย

เวลาก่อนฟ้าสาง ทั้งที่เพิ่งย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง แต่ลมเย็นกลับพัดจนหนาวเสียดกระดูก โลหิตแทบจะจับตัวเป็นก้อนแข็ง ฟุ่ไม่ริมฝั่งแม่น้ำฤดูผีถูกปกคลุมด้วยหิมะบาง ๆ บนพื้นมีทั้งรอยกีบเท้าม้าและรอยเท้าคน

เจ้าของรอยเท้าเดินไปมาริมฝั่งปะทะลมหนาวเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง จวบจนได้ยินเสียงห้อยตะเบ็งที่ใกล้เข้ามาจึงได้สติและหันไปมอง

"ท่านอ๋อง" แม้ได้ยินเหยากงจะไม่นิยมชมชอบบุคคลผู้นี้เอาสักเท่าไหร่ แต่นางยังคงค้อมกายคารวะเขาตามมารยาท

เสวียนเยี่ยเหยาควมม้าเข้าใกล้นางโดยไม่ลดความเร็วลงและรั้งบังเหียนในชั่วพริบตา ก่อนที่อาชาจะย่ำร่างนาง จากนั้นพิศมองหญิงสาวที่ยืนนิ่งอย่างครุ่นคิด

"เจ้าตกใจจนขาอ่อน หรือมันใจว่าอย่างไรเสียข้าก็ไม่ทำร้ายเจ้า"

"ข้าไม่ค่อยคิดว่าท่านอึ้งคงไม่ถึงกับสังหารหญิงสาวผู้บอบบางเช่นข้าหรอก" อันที่จริงนางตกใจมากจนแข่งขาอ่อนจึงไม่ทันได้ถอยหลบ แต่ในเมื่อยืนนิ่งไม่ขยับแล้ว ให้ตายอย่างไรนางก็ไม่ยอมรับว่ากลัว

"กล้าหาญ" ทอดสายตามองไปทั่วซีอินหรือแม้แต่แว่นแคว้นอื่น เขายังไม่เคยพบเห็นสตรีที่ใจกล้าและละเอียดรอบคอบถึงเพียงนี้มาก่อน "ข้าขอถามเจ้าว่าไฉนหลังจากกองทัพหนานจี้ขึ้นไปบนยอดเขาหลูซานแล้ว พวกเขาจึงยอมแพ้ทั้งที่ยังอดทนได้ไม่ถึงสามวันด้วยซ้ำ"

เขาคำนวณดูแล้ว การเฝ้าอยู่บริเวณทางโค้งของแม่น้ำและปิดกั้นทางถอยของพวกเขา เมื่อเสบียงหมดพวกเขาจะต้องลงจากเขา แต่เสบียงอาหารสำหรับสามวันอย่างไรก็มีพอ ไม่มีเหตุผลที่พวกเขาจะยอมแพ้เร็วขนาดนี้

"ท่านอึ้งลี้มไปแล้วหรือ หนานจี้ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของภูเขาเทียนอากาศสี่ฤดูกาลแบ่งแยกอย่างชัดเจน แม้จะเข้าสู่ฤดูหนาวก็มีหิมะโปรยปรายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่บนเขาเจ็ดดาราไม่เหมือนกัน นั่นเป็นสถานที่ที่หิมะปกคลุมตลอดทั้งปี ประกอบกับพวกเขาบุกขึ้นเหนือในช่วงปลายฤดูร้อนและขึ้นไปอยู่บนยอดเขาหลูซานที่หนาวเย็นที่สุด ต่อให้มีเสบียงพวกเขาก็มีอาทอนกับสภาพอากาศที่หนาวเหน็บได้" นางอธิบายง่ายๆ อย่างตรงประเด็น มุมปากคลี่ยิ้มเยาะหยันราวกับเป็นเรื่องขำขันที่เรื่องง่ายแค่นี้เขาก็คิดไม่ออก

"...เจ้าช่างละเอียดรอบคอบยิ่ง" ใ้รู้ว่าเขาไม่ได้ยื่นน้ำเสียงเย้ยหยันของนาง ทว่าตอนนี้ความรู้สึกชื่นชมมีมากกว่าความรู้สึกถูกดูหมิ่น

"กองทัพของไปตั้งไม่ห้าวหาญและเก่งการศึกษาเท่าซีอิน ดังนั้นจึงต้อง

• ราชันเอกเจี 1

อาศัยกลยุทธ์เล็กน้อย" ทั้งสภาพภูมิประเทศและภูมิอากาศล้วนต้องนำมาพิจารณา หากไม่แล้วจะรบร้อยครั้งชนะร้อยครั้งได้อย่างไร

เสวียนเยี่ยเหยาเลิกคิ้วพลางหลุบตามองนางจากที่สูง "เช่นนั้นเจ้าให้ข้ามุ่งหน้ามายังแม่น้ำกุกตผีโดยไม่ให้มีทหารติดตามมาแม้แต่นายเดียว เจ้าต้องการเดิมพันอะไรกันแน่"

"ท่านต้องเห็นแม่น้ำกุกตผีหรือไม่" นางชี้ไปยังแม่น้ำที่กว้างประมาณสามร้อยเจีเยะ*

"เจ้าคิดว่าข้าตาบอดรี"

เขาชื่นชมนาง แต่นั่นมิได้หมายความว่าจะอดทนกับการเยาะหยันอย่างไม่รู้กาลเทศะของนางได้

"ท่านต้อง แม่น้ำสายนี้ไม่มีสะพาน ริมฝั่งยิ่งไม่มีเรือ ข้าน้อยขอพนันกับท่านต้องว่าสามารถเดินทางไปยังฝั่งตรงข้ามและกลับมาได้ภายในเวลาครึ่งเค่อ** นางยิ้ม

เสวียนเยี่ยเหยาหลงจากอาษาเดินไปที่ริมแม่น้ำ บนผิวน้ำมีน้ำแข็งขึ้นบางๆ เกาะอยู่ การก้าวเดินบนนั้นนับเป็นเรื่องที่ยากยิ่ง ต่อให้นางสามารถเดินบนนั้นได้จริง เขาก็ไม่เชื่อว่านางสามารถไปกลับได้ในเวลาครึ่งเค่อ

"หากเจ้าหนาวตายอยู่ได้น้ำ อย่าโทษว่าเป็นเพราะข้าแล้วกัน" เขาแค่นเสียงเย็นชา

"วางใจเถอะ ต่อให้ข้าน้อยต้องตายอยู่ได้น้ำก็เป็นเพราะความสมัครใจของข้าน้อยเอง" เยี่ยนเหยาท้วงกล่าวพลางกระโดดขึ้นอาษาและรั้งบังเหียนบังคับอาษาให้หันหน้าไปยังแม่น้ำ

* เจีเยะ (เจือ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า ฟูต

** เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

"จะเดิมพันจริงๆ ริ" เขาเสียดายพรสวรรค์ความฉลาดของนาง จึงยังไม่อยากเห็นนางจมน้ำตาย

"ท่านอ่องกลัวหรือ"

"เด็กหัวรั้นอย่างเจ้า อย่าคิดฝันว่าข้าจะลงไปช่วย"

เยียนเหยาทวงไหวไหลอย่างไม่ยี่หระ นางกระทุ้งท้องม้าเบาๆ ทำให้ม้าวิ่งทะยานไปข้างหน้าทันที มันเหยียบย่ำไปบนชั้นน้ำแข็งบางๆ และห้อยตะขิงอย่างรวดเร็วไปยังฝั่งตรงข้าม

เสวียนเยี่ยเหยากระโดดขึ้นหลังม้า เขาจ้องหญิงสาวตาไม่กะพริบขณะที่นางมุ่งไปยังฝั่งตรงข้ามและกำลังกลับมา ยากจะเชื่อว่านางสามารถควมม้าไปบนแม่น้ำที่มีเพียงชั้นน้ำแข็งบางๆ ปกคลุมอยู่ได้สำเร็จ

"ท่านอ่อง อย่าลืมน้ำดื่มของเราล่ะ" นางควมม้ามาหยุดที่กึ่งกลางแม่น้ำก่อนจะลดความเร็วลง

เขาจ้องผิวน้ำ จากนั้นควมม้าไปบนผิวน้ำที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง จึงพบว่าชั้นน้ำแข็งที่ริมฝั่งบางก็จริง ทว่ายิ่งเข้าใกล้กึ่งกลางแม่น้ำชั้นน้ำแข็งกลับยิ่งหนาขึ้น

"เจ้าปั่นหัวข้า" เขาหรีดวงตาคมกริบ

"ท่านอ่องปรักปรำแล้ว" เยียนเหยาทวงขี้มอย่างไรเดียงสา "ข้าเหนื่อยมิได้ โททกท่านอ่องเลย" พุดพลางเร่งความเร็วหมายจะกลับขึ้นฝั่ง

ครั้นเสวียนเยี่ยเหยาหันหัวอาซากลับบ้างพลันพบว่าชั้นน้ำแข็งข้างใต้ปริแตกเพราะม้าสองตัวก้าวอย่างอยู่บนพื้นที่เดียวกัน ชั้นน้ำแข็งแตกเร็วยิ่งขึ้นเมื่อนางเพิ่มความเร็วในการควมม้ากลับสู่ฝั่ง

"เด็กบ้า!" เขาคำรามเสียงค่อย ไม่อยากเชื่อว่าเขาซึ่งเป็นถึงแม่ทัพปีศาจ

จะถูกเด็กอย่างนางกลั่นแกล้งถึงขั้นนี้ได้!

เยียนเหยาทวงห็นกลับมายิ้ม

"ท่านอ๋อง มือไม้ว่องไวหน่อย หากหนาวตายอยู่ได้น้ำอย่าโทษว่าเป็นเพราะข้าล่ะ"

"เช่นนั้นเจ้าต้องวิ่งให้เร็วหน่อยแล้ว อย่าให้ข้าจับได้เป็นอันขาด!" เขายิ้มเยิน มือกำบังเหียนแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน เขาระตุกบังเหียนทันทีและกระโดดไปบนผิวน้ำแข็งที่เริ่มแตกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ทักษะการบังคับอาชาอันคล่องแคล่วรวดเร็วเหมือนขีเมฆทำให้เขาใกล้จะถึงฝั่งภายในเวลาชั่วพริบตา

แต่สถานการณ์ของเยียนเหยาทวงไม่ได้เช่นนั้น เนื่องจากชั้นน้ำแข็งแตกอย่างรวดเร็ว ทำให้ม้าที่นางขี่ลื่นล้ม นางถูกสะบัดตกจากหลังม้าล้มลงบนชั้นน้ำแข็งติดกับริมฝั่งแม่น้ำ ร่างของนางตกลงไปในน้ำทันทีพร้อมกับชั้นน้ำแข็งที่แตกกระจาย

เสวียนเยี่ยเหยากระโดดพาดตัวเองขึ้นสู่ฝั่ง เขาหันไปมองหญิงสาวที่ตะเกียกตะกายอยู่ริมฝั่ง เนื่องจากไม่มีเรือแรงพอทำให้ร่างนางเดียวจมน้ำเดี่ยวโผล่

"แม่หนูเหยาทวง จะให้ข้าช่วยเจ้าหรือไม่" เขาถามด้วยท่าทีเหมือนยิ้มเหมือนไมยิ้ม

"จะกลักรบวณท่านอ๋องได้อย่างไรกัน" แม้จะหวาดกลัวจับใจ ยิ่งน้ำในแม่น้ำเย็นเสียดกระดูก เสื้อผ้าก็เปียกหมดแล้ว แต่นางยังคงปากแข็งยิ่ง "ก็แค่ตกน้ำ ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย..."

"เอ๋ยปากเถอะ ขอเพียงเจ้าขอร้อง ข้าจะช่วยเจ้า"

"ไม่ต้องหรอก!" ชั้นน้ำแข็งได้น้ำปริแตกชั้นแล้วชั้นเล่า เร็วแรง

ของนางอ่อนลงทุกที... "อ๊ะ!"

เสียงเบรียะดังสนั่น นางยิ่งห่างจากฝั่งเข้าไปทุกที การลงไปแช่ในน้ำเย็นจัดทั้งตัวทำให้นางหายใจไม่ออก รวากับหัวตัวกลายเป็นน้ำแข็งจนมีอาจขยับเขยื้อน

เห็นดังนั้นเสวียนเยี่ยเหยายังคงเอ่ยถามเสียงเย็น "เด็กน้อย เจ้าจะตายอยู่แล้ว เช่นนั้นเหล็ยกอดแรกที่เจ้าต้องการจะให้ข้ามอบให้ใครเล่า"

เยี่ยนเหยาทวงยังคงดี้อธิบายแม่จะหนาวจนตัวสั่นไม่หยุด ช่องลมปราณในร่างทั้งหมดดูเหมือนจะถูกปิดกั้นด้วยน้ำแข็ง นางควรจะทำทั้งทิจูและเอ่ยปากขอความช่วยเหลือจากเขา

อย่างไรเสียก็แค่ขอความช่วยเหลือ ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่ตรงไหน ไม่ได้หมายความว่านางทรยศชาติสักหน่อยใช่ไหมหรือไม่ว่า

กระนั้นความลังเลในช่วงอึดใจกลับทำให้ความหนาวเสียดกระดูกพุ่งเข้าสู่หัวใจ ความเจ็บปวดที่มึนแทงเข้าไปถึงกระดูกจนทำให้นางมีอาจหายใจไม่ได้ แม้กระทั่งเอ่ยปากก็ยังทำไม่ได้ สติรับรู้ค่อยๆ เลือนหายไป

เสวียนเยี่ยเหยา มองนางค่อยๆ จมลงด้วยแววตาเฉยชา จวบจนไม่เห็นแม้กระทั่งเส้นผมจึงแค่นเสียงและกระโดดลงไปใต้น้ำชันตัวนางขึ้นมา

กระแสน้ำหลักของแม่น้ำภูตผีไหลลงมาจากยอดเขาหลูซาน ครั้นถึงตอนล่างแม่น้ำจะกว้างขึ้น สองฝั่งแม่น้ำเป็นพื้นที่ราบขนาดใหญ่ พอพื้นที่ราบผืนนี้ไปจะเป็นจุดเชื่อมต่อกับเทือกเขาอื่น แม่น้ำจะแคบลงอีกครั้ง

หลังหัวตัวเยี่ยนเหยาทวงขึ้นมาจากใต้น้ำแล้ว เดิมทีเสวียนเยี่ยเหยาตั้งใจพานางกลับเขตค่ายทหาร แต่ริมฝั่งแม่น้ำห่างจากค่ายทหารเป็น

ระยะทางประมาณสองสามลี้* เขาเห็นริมฝีปากนางกลายเป็นสีม่วงแล้ว ด้วยกลัวว่านางจะทนไม่ไหว เขาจึงเดินไปตามกระแสน้ำตอนล่าง เมื่อพบตัวภรรยา ก็ก้อไฟให้ความอบอุ่นแก่นาง

เยียนเหยากวงดั้นขึ้นมาร่วมความรู้สึกที่เหมือนมีกองไฟโอบล้อม ทำให้นางยืดแขนขาจนสุดอย่างเกียจคร้านโดยไม่รู้ตัว แต่ไม่คิดว่าปลายนิ้ว จะสัมผัสวัตถุบางสิ่ง que แปลกประหลาดจนนางต้องลืมตาขึ้นมองอย่างแปลกใจ

ใบหน้าเย็นชาแข็งกร้าวของเสวียนเยี่ยเหยาประชิดอยู่ตรงหน้า แม้สีหน้าจะเยียบเย็น แต่ก็ไม่ทำให้ความหล่อเหลาคมคายเกินผู้ใดของเขาลดน้อยลง การประสานสายตากันในระยะใกล้เช่นนี้ทำให้นางตกใจจนผละสมองสับสนว่ารุ่น ริมฝีปากขยับไปมาแต่มีอาจเปล่งวาจาใดๆ ออกมาได้

"เห็นผีรี" เขาเอ่ยหยันเสียงเย็น

"..." ใช่ นางเห็นผีจริง ๆ! ตอนนี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่ สิ่ง que ปลายนิ้วนางวาดสัมผัสโดนเมื่อครู่คือ... ใบหน้าของเขาหรือ

"ข้าช่วยชีวิตเจ้า แต่เจ้ากลับไม่เอ่ยขอบคุณสักคำ"

"ช่วย?" นางตะลึงไปครู่หนึ่ง ฉับพลันก็ยื่นออกมาว่าเขามองนางจมูสูได้น้ำอย่างเลือดเย็น นางลุกขึ้นยืนทันที กำลังจะเอ่ยปากตำหนิที่เขาใจดำถึงขั้นไม่เห็นชีวิตผู้อื่นอยู่ในสายตา แต่กลับเหลือบเห็นแผงอกและกล้ามเนื้อที่เด่นชัดราวไข่มืดสลักเสลา

นางลอบคลำร่างกายตัวเองโดยไม่รู้ตัวและต้องตกใจเมื่อพบว่าบนร่างมีเพียงแถบผ้าพันอกและกางเกงขั้นในเท่านั้น และสิ่งที่ร่วงหล่นลงบนพื้นตอนนางลุกขึ้นยืนคือเสื้อคลุมที่เขาคลุมไว้บนกายนางเมื่อครู่นี้

* ลี้ (หลี่) หมายถึงหน่วยมาตราวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อื่น เทียบได้ระยะทางประมาณ 500 เมตร

"อ้า!" นางร้องเสียงแหลมทันทีพลางคว้าเสื้อคลุมมาบังร่างไว้ก่อนจะถอยไปยังอีกฟากของถ้ำ ตอนนี้นางไม่เหลือความสุ่มมุ่นใจยามทำทนายเขา ไม่เหลือความปราดเปรื่องรอบคอบยามเดิมพันกับเขาอีก พวงแก้มเนียนร้อนฉ่ำด้วยความอับอาย นางมีท่าทางเหมือนสตรีคนหนึ่งที่อายจนกลายเป็นโกรธ ถึงกับติดอ่างจนเอ่ยวาจาไม่ออก "ทะ...ทะ...ท่าน..."

"ท่านอะไรของเจ้า ข้าลงน้ำไปช่วยชีวิต กลัวว่าเจ้าจะหนาวตาย อีกทั้งยังพยายามหาถ้ำเพื่อให้ความอบอุ่นกับเจ้า ถ้ำข้าไม่ถอดเสื้อผ้าเจ้าออก เจ้าคงหนาวตายไปแล้ว" เขาเลิกคิ้วตกอย่างขุ่นเคืองเล็กน้อยพลางอธิบายการกระทำของตัวเองอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เขารู้แต่แรกแล้วว่าต่อให้ช่วยชีวิตไว้ นางก็ไม่มีทางเอ่ยขอบคุณ ทว่าสีหน้าเหมือนถูกผู้อื่นล่วงเกินของนางกลับทำให้เขารู้สึกโมโหและขบขันในเวลาเดียวกัน

"ข้า...ข้า...ข้า..."

ถ้อยคำของเขาเปี่ยมด้วยเหตุผล ทว่านางยังจำได้ว่าเขาเคยบอกว่าต้องการนาง สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าตอนนางหมดสติไปเขาแอบทำอะไรนางบ้างหรือเปล่า

"พอเอะ เจ้าคิดว่าข้าเป็นคนกินไม่เลือกหรืออย่างไร" เขาแค้นเสียงเหมือนกำลังหัวเราะเยาะที่นางทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ "อาศัยรูปร่างหน้าตาเช่นนี้ของเจ้าคิดจะทำให้ข้าหวั่นไหว ยากเกินไปแล้ว"

เยียนเหยาทวงตะลึง ช่วงขณะหนึ่งที่ไม่รู้ว่าควรโกรธที่ถูกดูหมิ่นหรือควรยินดีที่ตนปลอดภัย

หางตานางเหลือบเห็นท้องฟ้าด้านบนอกยังไม่สว่างนัก ส่วนเสื้อผ้า

• ราชันเอกเจี 1

ของนางที่เปียกชื้นถูกแขวนผึ่งอยู่เหนือกองไฟ เขานั่งขัดสมาธิกับพื้น ดูจากท่านั่งของเขาแล้ว หากเดาไม่ผิดเมื่อครุ่นนางคงถูกเขากอดแนบอกเพื่อให้ความอบอุ่นอยู่เป็นแน่

เมื่อคิดดังนั้นเขียนเหยาหวังยิ่งอายจนหน้าแดงพูดไม่ออก

นางเติบโตขึ้นมาข้างกายของค้ชาย แต่ยังไม่เคยประสบเรื่องน่าอายถึงเพียงนี้มาก่อน ที่แยกว่านั่นคือผู้ที่ช่วยชีวิตนางเป็นแม่ทัพปีศาจแห่งซีอินที่นางรังเกียจเป็นที่สุด...

นางกระพือขนตาเล็กน้อย ลอบพิจารณาชายหนุ่มที่อยู่ฝั่งตรงข้าม แต่เห็นเขาไม่เหลือบแลนางสักนิด ใบหน้างดงามเยียบเย็นราวกับลมหิมะบนภูผาเจ็ดดารา

"...ขอบคุณท่านอ่องที่ช่วยข้าหน่อย" ผ่านไปครู่ใหญ่ นางจึงเอ่ยคำพูดเหล่านี้ออกมาอย่างยากลำบาก

เสวียนเยี่ยเหยาเลิกคิ้วอย่างเกียจคร้าน "เช่นนั้นเรื่องเหล็กลยอดแร่ถือว่าแล้วกันไปใช่หรือไม่ จะอย่างไรเจ้าก็ได้บรรลุเงื่อนไขตามเดิมพันอย่างแท้จริง"

"ข้าทำได้แล้ว! ข้าไปถึงริมฝั่งตรงข้าม!" เขียนเหยาหวังเอ่ยอย่างร้อนใจ "ในเมื่อไปแตะฝั่งตรงข้ามแล้วย่อมนับว่าบรรลุเงื่อนไข อีกทั้งตอนนั้นเวลายังไม่ถึงครึ่งเค่อเลย!"

เสวียนเยี่ยเหยาเลิกคิ้ว "เจ้าช่างมีเหตุผลมากมายเหลือเกิน"

ครั้นถูกย่อนเช่นนี้ นางก็อดร้อนตัวมิได้ "เอา...เอาเป็นว่าคราวนี้ข้าหน่อยทุ่มทั้งชีวิต ท่านอ่อง...อย่าจุกจิกเรื่องมากนักเลย"

ได้ยินดังนั้นเขาไม่โกรธแต่กลับหัวเราะ "ตอนนั้นกลายเป็นว่าข้าจุกจิก

แล้วรี เอาเถอะ" เขากะระตุกมุ่มปากน้อยๆ "เจ้ารู้แต่แรกแล้วใช่หรือไม่ว่าชั้นน้ำแข็งจะต้องแตก"

"ไม่ ตอนบนของแม่น้ำภูตผีรับกระแสน้ำมาจากน้ำตกบนเทือกเขา กระแสน้ำเคลื่อนไหลตลอดทั้งปี มีเพียงช่วงเวลาก่อนฟ้าสว่างในฤดูสารทก่อนย่างเข้าฤดูวสันต์เท่านั้นที่น้ำแข็งจะจับเป็นก้อนหนา แต่ก็ไม่สามารถควมบ้าสองตัวไปพร้อมกันได้ เพราะทำเช่นนั้นชั้นน้ำแข็งจะแตก" พุดไปแล้วนางอดต่อว่าเขามิได้ "หากมิใช่เพราะท่านอ่องควมบ้าตามขึ้นมานบนผิวน้ำด้วย ชั้นน้ำแข็งก็ไม่มีทางแตก"

"แต่เจ้าเห็นข้าเข้าไปบนผิวน้ำกลับมิได้ห้ามปราม แสดงชัดว่ามีเจตนาทำร้ายข้าให้ตกลงไปในน้ำ" เขามีความคิดละเอียดรอบคอบ จึงแย้งนางเสียงเรียบทันที

เห็นได้ชัดว่านางวางแผนไว้เป็นอย่างดีแล้ว รอแค่ให้เขาหลงกลอย่างโง่งมเท่านั้น

"...ข้าน้อยบอกท่านอ่องแล้วว่าให้ว่องไวหน่อย" นางเตือนเขาแล้วนี่นา

"เจ้าทำร้ายผู้อื่นและยังทำร้ายตัวเอง ลำบากข้าต้องช่วยเจ้าอีก"

เยียนเหยากวงกัมหน้า นางพุดอะไรไม่ออก

ต้องยอมรับว่านางมีเจตนาร้ายอยู่ชนิดหน้อยจริงดังว่า นางอยากจะสั่งสอนเขาสักนิด ทำให้เขารู้ว่าชีวิตคนมีค่ามากแค่ไหน

"ข้าน้อยเพียงแค่อยากสั่งสอนท่านอ่องบ้าง ท่านอ่องจะได้รู้ว่าชีวิตของท่านอ่องเป็นชีวิต ชีวิตผู้อื่นก็เป็นชีวิตเช่นกัน ล้วนเป็นชีวิตคนทั้งนั้น และสำคัญไม่ต่างกัน"

"...เจ้าบอกว่าข้าเป็นผีไม่ใช่รี" เขาหลุบตาเอ่ยเสียงเรียบ "แล้วจะมีชีวิต"

ได้อย่างไร"

นางแม้มริมฝีปาก "แต่โบราณมา เรื่องที่ทารกเกิดจากครรภ์มารดา ที่สิ้นใจไปแล้วไข่ว่าไม่เคยมีมาก่อน เรื่องนี้ทำให้เรื่องใหญ่ไม่ ไยท่านต้อง ต้องถือสาด้วย"

"ข้าไม่ถือสา มีคนไม่น้อยที่คิดว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่ ทว่ากลับชอบนำเอา เรื่องนี้มาสร้างประเด็นหาเรื่องและยั่วโทสะข้า" เขาตำหนินางทางอ้อม

นางก้มหน้าอีกครั้ง คราวนี้ส่วนลึกในใจของเยียนเหยาทงรู้สึกละลาย เล็กน้อย "ข้าน้อยแต่ต้องการบีบให้ท่านต้องยอมลงนามในสัญญาพันธมิตร"

"หากเจ้ามิใช่สตรี ข้าสังหารเจ้าไปนานแล้ว" ในซีอิ่น เรื่องที่เขาถือ กำเนิดจากมารดาที่ตายแล้วเป็นเรื่องต้องห้าม แม้จักรพรรดิจะแต่งตั้งเขา เป็นแม่ทัพปีศาจเพื่อเป็นการยกย่องที่เขาคาดการณ์เรื่องราวได้แม่นยำ ดุจภูตผี แต่ก็เป็นการย่ำเตือนทางอ้อมว่าเขามีชาติกำเนิดต่างจากผู้อื่น และในความเป็นจริงเขาก็มีความสามารถต่างจากคนธรรมดาทั่วไป

สมญานามแม่ทัพปีศาจทำให้เขาโกรธ ขณะเดียวกันก็ทำให้เขา สร้างทะเลเลือดทุกครั้งที่เขาสู่อสูรมิรบเป็นการระบายความเคียดแค้น ในใจ

"...ท่านต้องดูถูกสตรีมิใช่หรือ" โฉนบัตนี้นางฟังแล้วดูเหมือนเขาจะ ให้เกียรติสตรีอยู่ไม่น้อย

"ดูถูกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าข้าจะฆ่ายอมไม่ฆ่าคนที่ไร้ทางสู้"

ได้ยินดังนั้นนางพลันรู้สึกชื่นชมเขาอย่างหาได้ยากยิ่ง อันที่จริงหาก ไม่นับเรื่องที่เขาฆ่าคนอย่างเลือดเย็น การมีแม่ทัพที่คล่องแคล่วองอาจเช่น เขานับเป็นวาสนาของประชาชนชาวซีอิ่น ทว่าสำหรับแว่นแคว้นอื่น เขากลับ

ไม่ต่างจากสัตว์ร้ายและอสรพิษ แค่ได้ยินชื่อก็น่าหวาดผวา

"เหยื่อที่ไม่รู้จักวิ่งหนีหรือดิ้นรนต่อสู้น่าเบื่อยิ่งนัก" จู่ๆ ชายหนุ่มก็พูดขึ้น

เมื่อนางได้ยินคำพูดของเขา ทำให้ความเลื่อมใสชื่นชมที่กระเพื่อมอยู่ในส่วนลึกของดวงตานางหายวับไปทันที

เห็นดังนั้นเสวียนเยี่ยเหยาจึงอดหัวเราะเสียงดังมิได้ เสียงหัวเราะนั้นกังวานเปิดเผยดุจสายลมและทุ่มนุ่มไพเราะจนทำให้นางถึงกับกลั้นหายใจ

บุรุษผู้นี้พูดจริงหรือล่อนางเล่นกันแน่ะ

เดี๋ยวจริงเดี๋ยวเท็จ ทำให้นางมองไม่ออกจริงๆ

"เอ๊ะ ยามนี้โฉนจึงมีคนหัวเราะอยู่ในถ้ำได้ อีกทั้งด้านนอกยังมีม้าสองตัว"

เสียงหัวเราะของเสวียนเยี่ยเหยาทำให้คนที่บังเอิญเดินผ่านมุ่งตรงเข้ามาในถ้ำอย่างประหลาดใจ คนผู้นั้นหยุดอยู่ตรงตำแหน่งที่ห่างจากปากถ้ำไปหลายก้าว เยี่ยนเหยาทรงได้ยินเสียงจึงหันไปมองและยิ้มรำพันที่

"เสี่ยวสือโถว!" นางร้องเรียก

"พี่เยี่ยน?" เด็กหนุ่มช่างนอกขานรับ

"ข้าเอง!" นางดีใจยิ่ง

ขณะที่นางกำลังจะส่งเสียงร้องเรียกคนช่างนอกให้เข้ามาข้างในก็ได้ยินเสียงของเสวียนเยี่ยเหยาที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเอ่ยเตือน "เจ้ามิได้สวมเสื้อผ้า"

เยี่ยนเหยาทรงอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนจะรีบตะโกนบอก "ข้าก่อน พวกเจ้าอย่าเพิ่งเข้ามา!" สวรรค์ นางกับเขาแต่งตัวไม่เรียบร้อย ยิงปรากฏตัวอยู่

ในถ้าในช่วงฟ้าสางเช่นนี้ หากผู้อื่นพบเห็นเข้า ความบริสุทธิ์ของนางยังไม่เท่าไร ที่สำคัญคือนางต้องถูกเข้าใจผิดว่าเป็นกบฏแผ่นดินเป็นแน่!

"เจ้ารู้จักคนข้างนอกรี" เขามองนางคว่ำเสื่อผ้าจากบนราวที่ยังขึ้นอยู่มาสวมใส่อย่างตุลิกทุเลพลงเอ่ยถามอย่างไม่ตั้งใจ

"แน่นอน เมืองภูตผีเป็นเมืองที่ข้าอาศัยอยู่มาตั้งแต่เล็ก คนที่อยู่ที่นี่ล้วนเป็นเด็กกำพร้าจากสงคราม" นางตอบซื่อๆ หลังสวมเสื่อผ้าเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับไปพูดกับเขาพลางยิ้ม "ขอท่านอ๋องโปรดอย่าลืมว่าต้องรีบส่งเหล็กยอดแร่ไปที่เมืองภูตผีด้วย"

เทือกเขาบริเวณแม่น้ำภูตผีมีแหล่งแร่อยู่ไม่น้อย เพื่อความสะดวกไปตั้งจึงทำให้เมืองภูตผีกลายเป็นเมืองยุทธศาสตร์ในการหลอมเหล็กที่ได้รับมอบอำนาจจากวังหลวง นางเติบโตที่นี่ตั้งแต่เล็ก จึงมีความรู้และทักษะการหลอมเหล็กในระดับหนึ่งและยังเชี่ยวชาญการออกแบบอาวุธ แต่ช่วงนี้แหล่งแร่บริเวณใกล้เคียงถูกขุดใช้จนหมดแล้ว ทำให้โรงหลอมเหล็กเมืองภูตผีกำลังจะร้าง ตอนนี้หากได้เหล็กยอดแร่มา ปัญหาทุกอย่างก็จะมีทางออก

"เจ้าช่างมีจิตใจเมตตาอารี คิดถึงแต่ผู้อื่น" เสวียนเยี่ยเหยาแค้นหัวเราะพลงลุกขึ้นสวมอาภรณ์

เยี่ยนเหยาทงมองแผ่นหลังเขาอย่างงุนงง เมื่อครุ่นนางพูดอะไรออกไปหรือ หรือว่านางเป็นคนที่ย่าน่ายขนาดนั้น นั่นสิ เมื่อครู่มีตั้งหลายอย่างที่นางไม่ได้เอ่ยออกไป แต่ใจนึกเหมือนเขาจะรู้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)